

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies nonus et decimus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1925

De S. Martyriano Seu Mari De Beth-Sahde Martyre Commentarius Praevius

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72556)

A tur. Codex Bodleianus, quem in omnibus fere sequimur, significatus est littera B. Ad eum pertinere censendae sunt lectiones vitatae et glossatae omnia quibus nullum indicium adiectum est. Apographum, si apices (1) omittas qui non satis certa lege aspersi fuerunt, diligenti manu neque inscita descriptum est. Aliquot tamen in locis oratio videtur nonnihil contracta fuisse. Narrationi procludit longula quaedam praefatio (§ 1-2), in qua fideles interpellantur qui sollemnem sancti commemorationem praesentes celebrant. Sed inde deinceps hagiographus audientium obliviscitur et vix semel (§ 39) meminit se laudationem panegyricam exorsum esse.

et alterum. 2. Bodleiano exemplo non tam aetate quam stili accuratone longe inferior est codex P bibliothecae Nationalis Parisiensis syriacus 235, chartaceus, foliis constans quartariis 341, paginis bipartitis exaratus, scriptura Iacobitica saeculi XIII (2). Complectitur is Vitae Passionesque sanctorum, quarum duodecima, a fol. 73° ad 80°, est Historia sancti Mari de Beth-Sahde. Hoc apographum, si cum Oxoniensi conferatur, scalpro simul et calamo videtur contractum fuisse. Nomen Iohannis Chrysostomi in lemmate non legitur. Abest etiam proemium quo B legentes frustra moratur. Ipsa narratio primum uno tenore in utroque exemplo procedit. At mox, quasi laboris pertaesus, liberrius hinc posterior latiusque orationem amputare coepit. Historiunculas aliquot omnino praetermisit. Aliae in lacuna perierunt quae patet post folium 75, in quo trans marginem inferiorem manus recentior, arabica lingua litteris tamen syriacis, ascripsit: deest folium. Jamvero ubicumque narratio integre servata est, res easdem exhibet atque codex Bodleianus, quamquam ordo verborum ipsaque verba tam licenter mutata sunt ut longe facilius et commodius foret integrum libellum seorsim edere, quam inde varias lectiones ad singulas prope voces annotare. Tantum laborem is suscipiat qui perfectio apographo Bodleiano nausea non victus sit! Ad officium nostrum satis erit e codice Parisiensi locos afferre ex quibus Oxoniensis compleri aut emendari possit. Cetera autem de quibus non prorsus inutile est exemplum deterius interrogare, ad interpretationem latinam adiunximus.

Narrationis summa et argumentum;

3. Historia S. Mari de Beth-Sahde tota quanta mendacium est, cuius impudentiam sola fatuitas excusat. Hagiographus personam inducere voluit in qua celeberrima quaeque sanctitatis genera coniuncta essent. Eundem igitur hominem esse iussit stylitam, anachoretam, coenobiarcham, inclusum, peregrinato rem, martyrem; et undique palmas surripuit quibus eum ornaret (3). Ex his furtis eius modi texuit historiam. Mari de Beth-Sahde incerto tempore et loco natus est et christianis parentibus (§ 4). Quinquennis gregibus pascendis se dedit, donec duodecim annos natus clam a suis in aliam regionem aufugit (§ 5), et in monasterio

ignotus consedit apud stylitam, cuius discipulus factus est (§ 6). Exinde cum aliis laboribus tum maxime ieiuniis se exercere coepit, qualia de S. Symeone stylitarum principe narrantur (§ 7). Septem post annos, mortuo eius magistro, iuvenis — qui ab oblioso hagiographo tanquam puer tenellus exhibetur — enixis precibus pervincit ut in columnam sinatur ascendere (§ 8). In hac annos transigit triginta novem, cruciatus sibi inferens, miracula patrans, daemonum praestigias depellens, e quibus omnibus perpauca quae in alterutrius Symeonis Vita non leguntur, ad alios sanctos restituenda erunt (§ 9-29). Romanum, discipulum suum, mandram sibi iubet aedificare (§ 17), ad quam undique supplicum et infirmorum frequentia concurrat. Tandem solitudinis desiderio captus, e columna descendit, et cum discipulis in longinquam regionem migrat (§ 30). In arida vastitate fontem elicit, apud quem asceterum condit (§ 31-32). Ipse in humili saxo per menses 27 immotus consistit (§ 33): quo labore Symeon ó πάρυ se domuerat antequam columnam primum ascendit. Rursus prodigiorum fama importunam sibi celebritatem comparat (§ 34-40). Suborta persecutione, a rege qui idoneum sane tyranno nomen habebat Domitianum, ad necem frustra conquiritur (§ 41). Cum discipulis Hierosolyma precatum adit (§ 42-46). Ab itinerum periculis se suosque prodigiosa virtute defendit, atque insignia edit facinora. Dum inde revertitur, divino admonitu, ad inaccessum quoddam specu devertit, ubi anachoretam reperit, qui ab annis 78 hominem non viderat et eius adventu, quasi e vita liberatus, coram S. Martyriano, in oratione, animam efflat, atque ab eo componitur, ut Paulus Thebaeus ab Antonio magno, a Paphnutio Onuphrius, a Sarapione Marcus Atheniensis, ne alia exempla minus nota hic colligamus (§ 47-49). Deinde in Aegyptum digressus, per annos septem in Scelensi solitudine praeclarissimorum solitariorum facinora aemulatur (§ 50). Tum in Syriam redux ad ripam Euphratis coenobium instituit, in quo suprema miracula patrat, quae pariter ac prima e Vita Symeonis magni deprompta sunt (§ 52-56). Tandem a Domitiano comprehendi denuo iussus, ad eius tribunal rapitur (§ 57). Sancti iudicium, supplicia, mors, et tyranni portentosus interitus iis coloribus depicta sunt, quibus nihil fucatus in eminentis martyrum Passionibus legitur (§ 58-66).

4. Nequicquam in orbe terrarum locus, aut in serie temporum aetas inquiratur, in quibus inepitissima haec historia acta sit. Neque, deletis omnibus vestigiis, iam indagari potest utrum haec fabula conficta fuerit ad celebrandum obscurum quendam sanctum, cuius memoria cultusque alicubi vigerent, an iste etiam de nihilo creatus sit. Martyrologia et calendaria quae Marin de Beth-Sahde memorant Passioni, de qua nunc quaeritur, posteriora sunt et ex ea videntur illius mentionem derivasse (4). In antiquis fontibus hagiographicis

AUCTORE
P. P.

E

F

eius fides
nulla.

(1) Eos praesertim qui rukkáchā et quššāiā vocantur. Hos plerumque in editione negleximus. — (2) H. ZOTENBERG, Catalogue des manuscrits syriaques et sabéens (mandaltes) de la bibliothèque Nationale (Paris, 1874), p. 185-187. Ex apographo Parisiensi summam vitae sancti Mari de Beth-Sahde gallice exposuit F. NAU, Résumé de monographies syriaques, in Novembris Tomus IV.

Revue de l'Orient chrétien, sér. 2, t. V (1910), p. 191-92. — (3) Prae ceteris expilata fuit Vita S. Symeonis stylitae. BHO. 1121, 1124. Cf. H. LIETZMANN, Das Leben des heiligen Symeon Stylites, in Texte und Untersuchungen, t. XXXI, 4 (1908); H. DELEHAYE, Les Saints Stylites (Bruxelles, 1923), p. I-XXXIV. Libelli capita numeravimus ut Lietzmann. — (4) Vide infra, num. 7.

- AUCTORE P. P. Sancti nomen nomen eius inusitatum est. De huius quidem nominis origine, haec in Vita significantur. Sanctus primum ܣܗܕܐ , Sāhdā, i. e. «martyr» vocatus fuit (§ 6). Deinde, ex vaticinio magistri sui, appellari coepit est ܣܗܕܐ ܕܒܗܫܗܕܐ , de Beth-Sāhde, propter certaminum varietatem, qua se compluribus simul martyribus adaequavit (§§ 4, 6). Verbum e verbo ܣܗܕܐ ܕܒܗܫܗܕܐ intellegendum est: «de domo», sive «de ecclesia martyrum», quasi graece ex $\mu\alpha\rho\tau\upsilon\rho\acute{\iota}\omicron\varsigma$ dixeris: Μαρτυριανός . Quod vocabulum, qua ratione nobilior sit quam Sāhdā, «martyr», Μαρτύριος , ex veriloquio sane non perspicitur. Itaque cum nominis interpretatio e Syrorum usu duci non possit, et ipsa historia, vero an falso, graece se conscriptam velit, haud imprudenter conieceris vocabulum excogitatum fuisse ab hagiographo qui denominativum Μαρτυριανός , ut forma, ita etiam notione plenius quid sonare visum sit quam Μαρτύριος . Sed Μαρτυριανός ille quis unquam fuit? Nullus profecto quem aliunde noverimus. Ne quod tamen vel tenue indicium neglegatur, notandum est in synaxario graeco bibliothecae Nationalis Parisiensis 1690, quod anno 1063 prope Hierosolymis descriptum fuit (1), ad diem 9 novembris annuntiarum erraticum quendam Μαρτύριον (2), ut fortasse pro nostro Martyriano haberi possit. Sed tam obscurae mentioni, etiamsi a nostra Passione fluxisse non dicenda sit, quid commune cum historia?
- B Locorum notatio incerta. 5. Perpauca locorum nomina quae in Vita S. Martyriani leguntur ad eius fontes explorandos vix aliquid conferunt. Sanctus primam aetatis partem egisse dicitur in coenobio ܕܒܗܫܗܕܐ , i. e. «Animarum». Ante saeculum XI huius nominis monasteria non minus tria in syriacis documentis nota sunt. Primum in monte Edessae (3), quod etiam Sancti Iacobi titulo erat insigne (4). Alterum, quod pleniori vocabulo dicebatur: Coenobium beati domni Sergii animarum (5), situm erat in regione Qennešre, ad occidentem Euphratis (6). Tertium tandem videtur in urbe Beroea (Ḥalab) situm fuisse (7). Ex his tribus nullum satis liquido significatur in pallida oscitantique hagiographi narratione. Attamen cum nulla unquam Edessae mentio fiat, parum probabile est tam prope cele-
- bre Osrhoenae metropolim actam esse fabulam D in quam nemo Edessenus inducatur. Neque in urbanum coenobium, quale videtur fuisse Beroense illud monasterium «Animarum», satis apte quadrat rerum narratarum consequentia. Itaque, nisi hoc etiam nomen temere et inaniter iactatum est, restat ut designatum credamus coenobium Sancti Sergii prope Qennešre. In huius vicinia situm erat monasterium quoddam domni abbatis Romanā (8), cuius nomen quoquo modo conexum esse potest cum «sancto» Romano (§ 17), Martyriandiscipulo. Utcumque se res habet, noster primam aetatis partem egisse refertur aut fingitur, citra Euphratem, in loco unde eius fama per universam Syriam se diffuderit (§ 18), et qui Carris in Mesopotamia longe distare censebatur (§ 19). Ipsius autem sancti itinera tam confuse narrata sunt, ut divinari prorsus non possit undenam profectus fuerit et qua via.
6. Martyrianus, pererrata Syria, Palaestina, Aegypto, tandem consedis dicitur ad ripam Euphratis (§ 52), incerto loco, sed qui ab Armenia non procul dissitus videtur fuisse (ibid.). Illic igitur quaerendum monasterium, quod eius cultus propria sedes fuit. Iam vero fuit in regione Melitinae coenobium quoddam, dictum Beth-Sāhde, i. e. Μαρτύριον (9), de quo haec apud Michaelē Syrum, lib. XV, cap. I, leguntur (10): Anno MCCCLXXVII(11) homines de gente Armeniorum qui dicebantur filii Bazrig (12), latrones se prodiderunt, et perduelles facti sunt adversus reges, occasione usi adventus Turcorum. Quibus cum accessissent homines tercenti, nefarii omnes, lupi raptores et sanguinem fundere soliti, qui nomine tenus dicebantur christiani, e multis locis praedam egerunt. Tandem Melitinae regionem petentes, cum in montibus insidias struxissent, fines Claudiae (13) et Gubbi (14) populati sunt, coenobium Mādiq (15), et domni Asiae (16), et Beth-Sāhde, et Marci, et Album Sergii monasterium expilarunt; sacra mysteria et chrisma divinum humi proiecerunt; ossa sanctorum martyrum Sergii et Bacchi et alias sanctorum reliquias, quae in coenobiis et ecclesiis repertae sunt, bacillis comminatas humi proiecerunt, cap-
- F

(1) Synax. Eccl. CP., p. xxii. — (2) Ibid., p. 205. — (3) IOHANNES EPHESSINUS, *De beatis orientalibus*, ed. I. P. N. LAND, *Anecdota syriaca*, t. II (Lugduni Batavorum, 1868), p. 297. MICHAEL SYRUS, ad an. 818, in indice episcoporum ex eius historia collecto, ed. I. B. CHABOT, *Chronique de Michel le Syrien*, t. III, 3 (Paris, 1910), p. 459. — (4) Codex Musei Britannici Rich. 7160, ROSEN et FORSHALL, *Catalogus codicum manuscriptorum orientalium qui in Museo Britannico asservantur*, pars prima codices syriacos et carshunicos complectens (Londini, 1838), p. 24. — (5) Codices Musei Britannici Add. 14 602 (saec. VI/VII), W. WRIGHT, *Catalogue of the Syriac Manuscripts in the British Museum*, p. 704; Add. 14 729 (saec. XII/XIII), WRIGHT, p. 873; codex Vaticanus syrus 109 (saec. VII), ASSEMANI, *Bibliothecae Apostolicae Vaticanae codicum manuscriptorum catalogus*, t. III, p. 75; cet. — (6) Codex Musei Britannici Add. 14 663 (saec. VI/VII), WRIGHT, l. c., p. 691-92. — (7) MICHAEL SYRUS, l. c., ad an. 818, CHABOT, t. c., p. 454 (n° 55); ad an. 836, ibid., p. 464, (n° 23). — (8) Codex Musei Britannici Add. 14 602, WRIGHT, l. c., p. 704; cf. supra, annot. 5. — (9) Cf. supra, num. 4. — (10) CHABOT,

op. c., text. syr., p. 573-74. — (11) Christi 1066-1067. — (12) ܕܒܗܫܗܕܐ item in versione arabica. Vide CHABOT, ad locum, op. c., t. III, 2, p. 162, annot. 1. BARHEBRAEUS in *Chronico*: ܕܒܗܫܗܕܐ , filii Chazrig; P. BEDJAN, *Gregorii Barhebraei Chronicon syriacum* (Parisiis, 1890), p. 243. Forma nominis incerta, sed sine dubio intellegendi sunt posterius alicuius et dynastis armenis, quibus saec. X/XI imperatores Graeci Tauri montis praesidia commiserunt. Vide J. LAURENT, *Byzance et les Turcs Seldjoucides*, in *Annales de l'Est* (1914), fasc. 2, pp. 38, 43. — (13) Claudia Germanica, quae nunc dicitur Marāš. — (14) Id est monasterium *Sergisieh*, cuius historiam e Lazari monachi Chronico refert Michael Syrus, l. XIII, c. 3. CHABOT, op. c., t. III, 2, p. 124-25. — (15) *Madiq*, notum coenobium in territorio Claudiae. — (16) S. Asia medicus Antiochensis, e cuius Vitae specimina edidit F. NAU, *Revue de l'Orient chrétien*, sér. 2, t. X (1915-1917), p. 17-20. S. Asia prope Claudiam diu habitasse fertur; ibid., p. 20; cf. *Anal. Boll.*, t. XXXVIII, p. 408.

VITA

מאריאן : שמוס קבאגו ללול סגרא קלפיו לילא רוסמאל רוסמאס D
 של לול קלפאלו לולא נולא קלפיו : לולא קלפא : לולא קלפא לולא קלפא
 קלפא : לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא

לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא

B

לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא

C

לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא

לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא
 לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא לולא קלפא

13. — 1. — 2. —

(1) I. e. *Dominicus*. Adverte hoc nomine christiano (quod in P. omittitur) appellari iudaeum.

12. Porro notitia eius per omnem regionem dif-
 fundi coepta est, permanavitque eius fama ad
 omnes urbes et pagos. Advenit autem ad eum
 homo quidam, cui nomen erat Barhadbešab-
 bā (1). Erat hic leprosus. Et coepit eum rogare
 his verbis: «Te, domine, precor ego, his lepris
 affectus, quae valde me cruciant, ut Deum pro
 me supplices adeoque hae per te curentur.» Cui
 dixit ille: «Esne christianus?» Dixit ille: «Non
 sum.» Dixit ei dominus Martyrianus: «Quid
 ergo?» Dixit: «Iudaeus sum.» Dixit ei sanctus:
 «Credisne ab eo quem crucifixistis et per eius
 passionem sanari (posse) lepras tuas?» Dixit
 ei iudaeus: «Profecto, domne Martyriane,
 credo.» Dixit illi: «I, coenobium istud ingre-
 dere, et dic coenobiarum: «Homo ille pecca-
 » tor, qui stat illic in lapide, me misit ad te,
 » ut me baptizares fieremque christianus: iu-
 » daeus enim sum.» Postquam autem te bap-
 tizaverit, ad me revertere.» Fecit ille quae iussus
 erat, baptizatus est et ad sanctum revertit. Di-
 xit ei dominus Martyrianus: «Credisne filio Dei?»
 Dixit ille: «Credo, et eius nativitatem passio-
 nemque confiteor, et fidem iis adhibeo.» Sanctus
 columnam ingressus est flexisque genibus coe-
 pit lacrimas coram Deo fundere, sic aienis:
 «Domine Iesu Christe, suscipe hanc ovem, quae
 aberraverat et rediit; atque gratia tua munda
 eam a leprarum molestia.» Oleum afferri ius-
 sit, benedixit illique dedit sic ei dicens: «Unge
 hoc (oleo) totum corpus tuum.» Qui unxit se et
 extemplo leprae eius mundatae sunt; convaluit
 corpus eius et anima eius illuminata est. Et
 gaudio percitus abiit, Deum laudans atque
 confitens.

Iudaei leprosi

animum corpusque sanat.

Puellam daemonia- cam

13. Fuit etiam in urbe quadam, a statione
 huius sancti admodum dissita, itinere circiter
 duodecim dierum, puella quaedam ditissima;
 quae media nocte (2) expurgens ululare coe-
 pit: «Vae mihi tua causa, domne Martyriane.
 Tela ignea a te immissa, ora mihi verberant.»
 Puellae parentes, eius clamore a somno excitati,
 eam interrogaverunt his verbis: «Quid est cau-
 sae cur ita clamites?» Illa autem maiores etiam
 clamores attollere, his verbis: «Ignis a domno

Magnam partem narrationis omittit P.— (2) Hic incipit lacuna in P.

לולא קלפא

A רעפאל : אל זכר קי : לך זכור זכור
 זכור זכור אל זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור

זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור

B זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור

זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור

C זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור
 זכור זכור זכור זכור זכור זכור

eum compellens dixit : « Si vis, apud te congregabuntur monachi, quos instituas. » Respondit ille et dixit : « Satis est mihi discipulus iste ad interiora et exteriora. » Ab illo autem die, ad eum undique convenire coeperunt. Hos doctrinas (varias) docebat quibus ad Deum admove- rentur, et in Scripturis eos erudiebat.

VITA

 multis
 discipulis
 augetur.

29. Iam annos circiter triginta novem (1) in columna illa traduxerat, corpus suum atterens, et doloribus se ipse affligens. Lingua eius facta erat organum purum, quod (Dei) praeconia modula- batur ; nulla cessatio illi erat ab oratione perpetua, neque in ieiunando defecit. Belle rutilabat eius vultus et sole splendidior erat. Eius anima fulgebat et pulchritudo coruscabat. Suavis erat eius aspectus et dulcis sapientia. Manus eius ad Dominum eius expansae erant ; pro mundo misericordiam precabatur, et homines ad paeniten- tiam advocabat. Verba eius multo dulciora erant quam mel. Aspectum suum in caelum defixum (tenebat) a Deo mercedem exspectans. Mens autem eius Christi amore inebriabatur, et similis (fluvio) Gehon, qui terras aridas Gen. 2, 13. irrigat, omnibus opitulabatur quotquot ad eum veniebant.

Post
 annos
 triginta
 novem,

 meritorum
 suorum

30. Cum autem increvisset numerus eorum qui ad eum conveniebant, animo angi coeptus est, et re secum cogitata, dixit discipulis qui ad eum se applicaverant : « Filii, non parum vereor ne vana gloriatione nos pelliciat Satanas et a mercede nos excludat, adeoque causam gaudendi praebeamus diabolo, si quando vanae gloriationi nos habeat obnoxios. Sed volo equidem ut ex hac columna me demittatis. In aliam terram mi- grabimus, ubi nemo sit qui nos noverit, et ab hominum aspectibus liberati conquiescemus. Illic nobismet ipsis vacabimus et aetatem finie- mus ubi voluerit Domini nostri misericordia. » Itaque voluntati eius obsecuti ex eius columna eum deposuerunt (2). Quod cum audivissent illi monachi, ad sanctum adiverunt ut ab eo benedicerentur, et eum flagitarunt ut secum habitaret. Noluit ille, sed convocatos eos roga- vit ut pro se precarentur. Et aperiens os suum benedixit iis et inde migravit in terram longin- quam et accessu difficilem.

celebrita-
 tem
 veritus,

 Psalm. 40,
 12.

 F

 e columna
 descendit,

29. — ¹ prius : فتى ; add. man. prim. (?). — 30. ¹ حيا.

(1) Itaque duos annos amplius quam Symeon senior. DELEHAYE, op. c., p. CXLIV. — (2) Cf. Vita S. Symeonis iunioris a. NICEPHORO, § 69. Acta SS., Maii t. V, p. 333.

A **וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ**
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

B **וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ**
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

C **וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ**
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְשֵׁנִי שֶׁבַח שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

35. — ¹ |oo. — ² bis script. — ³ |qL.

(1) Sequentia omittit P, usque ad § 39. — (2) Cf. *Matth.* 9, 20, et *Vita S. Symeonis senioris*, § 63, *BEDJAN*, p. 551. — (3) Cf. *Vita S. Symeonis*,

34. Porro sancti fama spargi coepta est in regionem illam; et ad eum ventitare coeperunt homines ex omnibus locis et urbibus. Gesta eius inter homines celebrari coepta sunt; cupidoque eos cepit eius visendi, adeo ut ipsi homines qui nullo morbo vel infirmitate affecti erant ad eum venirent, ut miracula cernerent quae per eum Deus operabatur (1).

VITA
Eius fama
denuo
erumpit.

35. Accessit ad eum mulier ab immundo spiritu obsessa, quae gravem sanguinis fluxum patiebatur (2). Quae ut ad locum supervenit ubi sanctus erat, manus complodere coepit. Ipse autem sanctus ad eam accedens illi dixit: «Apage te, immunde spiritus: in nomine domini nostri Iesu Christi, tibi praecipio ut ex ista (muliere) exeas neque iterum eam invadas.» Et accedens, eius faciem ter cruce signavit; et continuo diabolus qui in illa insederat ex ea exivit magna voce clamitans et dicens: «Vae mihi et universo generi nostro tua causa, domne Martyriane.» Mulier autem per duas horas remansit quasi mortua. Deinde surrexit mente sana et sobria, et cum faciem velasset, Deum praedicabat. Et abiit gaudens, integra valetudine.

Sancti
virtute
sanatur
haemor-
rhoissa,

36. Advenit ad illum homo quidam e regione longinqua, itinere circiter trium mensium, qui inde a multis annis diro capitis morbo affectus erat, et vehementia doloris adeo premebatur, ut ad parietem annexus ei nonnumquam se alideret (3). Is, cum ad locum accessisset ubi sanctus erat, ad eum ingressus est, et ante eius pedes provolutus ei morbum suum enarravit, et a quotis annis hos cruciatus perferret. Ille aquam sibi iussit afferri, quam benedixit, et (homini) dixit: «Hac lini totum corpus tuum, et ex ea funde etiam in caput tuum.» Ipso autem temporis puncto quo haec aqua illum tetigit, aufugit ab eo morbus, quem non amplius sensit (4). Et persanatus laudabat Deum, et converso itinere domum suam rediit.

homo
capite
laborans,

37. Rursus ad eum advenit homo quidam membris captus inde ab annis duodecim; qui nisi ab alio homine moveretur, corpus suum convertere non poterat (5). Hunc igitur coram sancto proiecerunt dicentes: «Miserere nostri, sanc-

iudaeus
membris
captus,

37. — ¹ |ooooqoo.

§ 66, *BEDJAN*, p. 555-56. — (4) Proprie: *vidit*. — (5) Cf. *Vita S. Symeonis senioris*, § 67 (de filio reguli Persarum), *BEDJAN*, p. 556-57.

שְׁמֵיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

VITA

הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת

D

הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת

B

הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת
הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת

C

40. Sanctus autem ex quo se Deo consecra-
verat nullam sibi cessationem indulsit; neque
in ieiunando defecit neque precationem inter-
misit. Singulis (annis) per ieiunium quadragesi-
male aspectu hominum sibi solebat interdiceri (1)
et ne discipulos quidem suos umquam conve-
niebat; sed, iis relictis, per montes vagabatur, et
sicubi antrum quoddam aut specu aut cavernam
reperiebat, illic incolebat usque ad dominicam
magnam Resurrectionis (2). Tunc ad illos re-
dux eos adhortabatur ac fovebat, discipulosque
suos in omnibus doctrinis vitalibus instituebat.

Eius ob-
servantia
quadrage-
simalis.

E

41. Interea, dum hanc viam ducit, et in praec-
laris illis observantibus vitam ducit, prodiit ad-
versus ecclesiam Dei insectator (3). Et ubicum-
que reperiebatur christianus, is aut repudiata
fide sua, persequentium (4) sacra se colere profite-
batur et eorum superstitioni ac religioni assentie-
bat, aut multiplici cruciatuum genere et varie-
tate necabatur, adeo ut in terra non superesset
unus ex mille christianis, et humano sanguine
magis quam aqua terra maderet. Moriebantur
homines ex omni aetatis varietate; neque lac-
tentibus infantulis parcebatur, qui in gremio
matris a morte tuti non erant, cum parentes
eorum fidem prodere renuerent quam profite-
bantur. Hominibus quam plurimis contigit mar-
tyrium; et complures martyres Deo martyrium
ediderunt illa tempestate. Dum haec in regione
peraguntur, die quodam cum persecutor diis
suis supplicationem et sacrificium ageret, per-
lata est ad eum fama huius sancti, his verbis:
« Est in hoc monte homo quidam fortissimus unus
et fide perquam illustris, cui discipulorum adest
manus non parva. Is Christi praeco est et crucis
fidem profitetur. » Impius ille, cum de domno

A tyranno

F

40. — 1. — 2. — 3. — 4.

41. — 1. — 2. — 3. — 4.

...הוֹרֵי הַיָּם וְהַיָּבֵשׁוֹת כְּעֵבֶר לְפָנָיו וְעִתֵּי הַיָּם וְעִתֵּי הַיָּבֵשׁוֹת

P. — 2. — 3. — 4.

(1) Cf. Vita S. Symeonis, § 59, BEDJAN, p. 59-60. — (2) Cf. Vita Barsaumae, § 15, NAU, Revue de l'Orient chrétien, t. XVIII, p. 380. — (3) Hoc ipso tempore instigavit Satanas regem

paganum nomine Domitianum, qui persecutio-
nem commovit adversus christianos P; cf. infra, §§ 57, 59. — (4) Verbum e verbo: persequentis,
ubi numerus cum sequentibus non congruit.

הוֹרֵי הַיָּם

